

De geur van nardus

J.P. Bijl

Uit het leven van 'Old Eppien' Beens uit Genemuiden

In zijn herinneringen koestert ds. W.C. Lamain een speciaal plekje voor Genemuiden. Als hij terugblijkt op de eerste jaren van zijn bediening dan beschrijft hij met veel warmte hoe hij in Genemuiden een oude man ontmoette. Deze oude pelgrim wist hem op te beuren op een moment dat het hem zwaar te moede was. Het was de jonge student een troost dat ook zulke kinderen Gods – die hem waren voorgesteld als reuzen in het geloof – hun tijden van geestelijke armoede kenden, van ellende en van duisternis. Later schreef de dominee over zijn ontmoetingen met de oude Genemuidenaar: 'Hij mocht voor de Heere neerleggen hoe arm hij was in zichzelf. En hoe dieper hij daarin mocht afdalen, hoe meer de nardus zijn geur verspreidde.' Ds. Lamain noemt hem Ebje Beens. Hij heette eigenlijk Egbert Beens, maar die naam wordt nog altijd weinig gebruikt. Bovendien zegt men in het Genemuider dialect geen Egbert maar Ebbert – een naam waarover op zich al een verhaal te vertellen valt.

Eppien Beens (l) met zijn vriend Johan van den Berg voor het kerkgebouw van de Gereformeerde Gemeente van Genemuiden.